

**O HUDOBNEM ZMAJU KORONARJU
IN
O TEM, KAKO SO GA LJUDJE S SKUPNIMI MOČMI
PREMAGALI**

Bilo je nekoč neko kraljestvo in v njem so ljudje popolnoma zadovoljno živeli. Tudi mali Anže s svojo sestrico Marjanco.

Vsako jutro jima je mamica pripravila zajtrk, ati pa ju je odpeljal v šolo. Med poukom sta pridno poslušala, kaj pripoveduje prijazna gospa učiteljica o številkah, črkah, rekah in živalih. To se jima je najbolj dopadlo, ker sta oba živali naravnost oboževala! Doma sta imela psičko Elfi, ki sta jo vsak dan takoj po pouku peljala na dolg sprehod, ji metala palico in z njo veselo poskakovala naokoli. Potem sta naredila domačo nalogo, in že spet hitela ven, da bi se zunaj igrala s svojimi prijatelji – lovili so se, se igrali slepe miši, pirate in se žogali. A Elfi jim je vsake toliko žogo ukradla, in ko so ji rekli, naj jo

vrne, je razposajeno lajala in mahala z repom. Občasno, ko je bilo lepo vreme, sta se Anže in Marjanca skupaj s starši odpravila na sprehod v živalski vrt, ker jima je bilo zelo všeč, kako smešno tacajo pingvini, in ker ju je zanimalo, kakšne norčije spet zganjajo opice.

Le srede so bile malce drugačne. Popoldan je namreč mamica peljala otroka na krožek – Anžeta v glasbeno šolo h klavirju, Marjanco pa v plesno šolo.

Kadar je deževalo, sta otroka za mamico in atija skupaj pripravila nastop, starša sta navdušeno ploskala in za nagrado otrokoma brala njune najljubše pravljice. Recimo o Janku in Metki in o tem, kako sta se izgubila v gozdu. Ta je bila že od malega njuna najljubša. Kako fino grozljiva je bila!

Po pravici povedano, sta včasih Anže in Marjanca tudi malo nagajala. Tu pa tam sta se prepirala, kdo je bolj razmetal otroško sobo in kdo jo bo zdaj pospravil, ali kdo bo lahko igral „Človek ne jezi se“ z rdečimi figuricami. A nič zato.

Včasih pač otroci nagajajo, in med nami, tudi mamice in atiji tu pa tam nagajajo. Pomembno je le, da se spet vsi pobotajo in se imajo radi najbolj na svetu.

Vsako nedeljo pa so se vsi štirje odpeljali na kosilo k babici in dedku. Elfi so puščali doma, ker je renčala na babičino mačko Gajo, ta pa se je zmeraj jezo naježila in pihala.

Po kosilu sta ati in dedi pila kavo in se pogovarjala o vsem mogočem, medtem ko so se babi, mamica in otroka večinoma odpravili na prijeten sprehod okoli bližnjega jezera. Ribam in racam so metali drobtine kruha in grah - ta je za njih bolj zdrav. Nazaj grede so se ustavili v slaščičarni, kjer je zmeraj tako lepo dišalo pa vaniliji in so imeli toliko tortic in drugih slaščic, da se je bilo zelo težko odločiti, katero izbrati.

In tako so torej lepo živeli in se imeli radi.

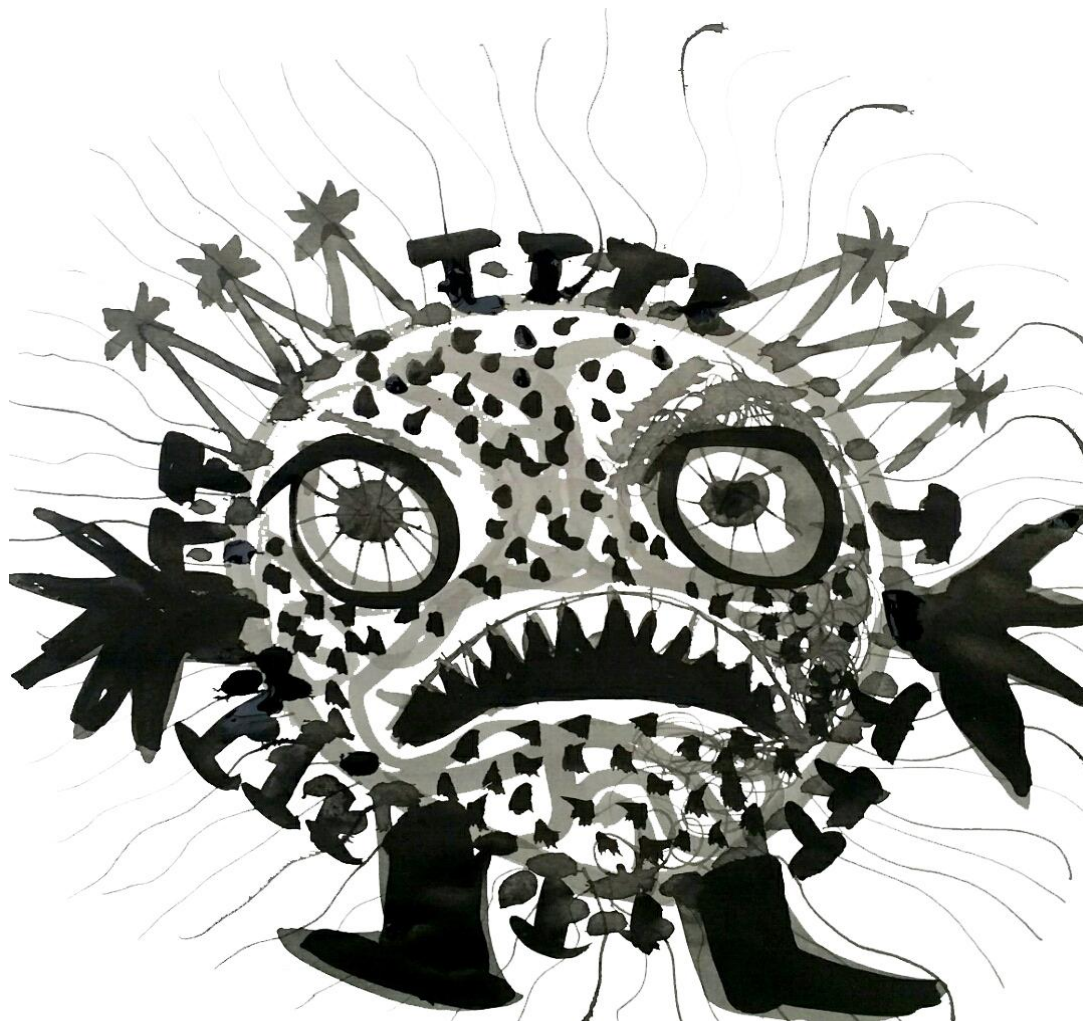
A nekega dne je njihovo kraljestvo iznenada napadel hudoben kralj Koronar iz daljnega Vzhodnega cesarstva!

Nihče ni vedel, zakaj. In kako si sploh drzne! Bil je zmaj, na glavi je nosil strašansko čudno krono, okrašeno z netopirjimi krili in krepeljčki ter s kačjimi repki, a kar je najhujše – skupaj

z njim je v kraljestvo prispela cela vojska Virusarjev! Zasedli so meje, tako da nihče ni mogel noter ali ven, premagali miroljubno kraljevo vojsko, in zavladal je Koronar.

Virusarji so bili ogabni nagnusneži – vse teloso imeli pokrito z bradavicami, iz nosu jim je sluzasto kapljalo, namesto rok pa so imeli takšne majhne, živahne lovke. Šavs! Šavs! Skratka, groza!

Povrhu pa so še strašansko smrdeli, fuuuuj! Predstavljajte si pokvarjeno jajce, čisto zelene, plesnive hrenovke, dihurjev kakec, kremo za čevlje in šampon proti pasjim bolham – in če bi vse to zmešali skupaj, bi zmes smrdela stokrat manj kot en samcat Virusar.

S tem svojim smradom so čisto okužili zrak in ljudje so začeli kašljati. Kašljali so tako močno, da jih je začela boleti glava. Nekateri so celo dobili vročino in obležali v postelji.

Odrasli so bili čisto zmedeni in prestrašeni. Iskreno povedano so začeli zganjati precejšnjo paniko. Kaj pa zdaj? Kako se braniti? Niti odrasli namreč nimajo zmeraj odgovora na vse. Nekdo se je spomnil, da bi jih pred tistim smradom lahko rešile zaščitne obrazne maske. Vsi so stekli v lekarno in kmalu so bile maske popolnoma razprodane. Kdor jih ni dobil, si jih je doma sam sešil iz blaga – bolje neka maska, kot nobena, kajne?

A smrad se je širil in širil. Marsikdo je zdaj zmedeno tekal po mestu sem in tja, ter za vsak slučaj nakupoval velike zaloge hrane, pijače in toaletnega papirja – kaj, če jim Virusarji vse porabijo?! Kaj bodo potem?

Zmaj Koronar je izkoristil ves ta kaos in nalašč vsak dan razglašal številne nove ukaze, odloke in raznorazne prepovedi. Potem je od veselja, kako je ljudem pokvaril življenje, sam sebi ploskal s šapami in se krohotal na vse grlo – da je še on začel kašljati.

In prav mu je, saj je bil ta pravi škodoželjni hudobnež.

Nekega dne je na primer kar tako prepovedal gledališče in kino. Naslednjega dne pa spet bazene in igrišča. „Kaj se res ne smemo več niti malo zabavati?“ so protestirali ljudje. Zmaj se je razsrdil in nad njih poslal svoje Virusarje. „Bu, bu, bu!“ so ti smrdljivci skakljali med ljudmi in jih strašili. In nato je zmaj ljudem odredil strog domač pripor. Zaprl je skoraj vse trgovine. Prepovedal je zobozdravnike. A ker je prepovedal tudi slaščičarne, ljudem ni bilo treba skrbeti, da se jim bodo pokvarili zobje. Nekaterim staršem je prepovedal hoditi v službo, drugim je ukazal, da v službo morajo. Le kdo bi razumel, kaj se dogaja? Otrokom pa je prepovedal hoditi v šolo. No, če smo pošteni, so se otroci tega najprej razveselili – hura, hura, počitnice! A so kmalu ugotovili, kako zelo pogrešajo svoje prijatelje, ker jih niso več smeli videti.

Nobenega lovljenja, igranja slepih miši in piratov ali žoganja. Tako zelo so se dolgočasili, da se jim je stožilo še po najbolj zoprnih sošolcih in – ne boste verjeli lastnim ušesom! – tudi po pouku.

Anže in Marjanca sta predvsem zelo, zelo pogrešala stara starša. Tako bi si želela k njima na obisk in jima pasti v objem. In da bo, skratka, vse tako, kot prej.

„Le kaj zdaj delata dedi in babica?“ sta pomislila, ker je bila ravno nedelja. „In kaj počenja mačka Gaja? Najbrž si na soncu greje svoj puhast kožušček – lepo doma, za oknom...“

Mamica je vsak dan po telefonu govorila z babico, a govorili sta resno, in včasih celo šepetali. Le o čem sta se pogovarjali? Mamica je potem na skrivaj jokala in bila žalostna. Tudi ati je bil žalosten, to sta Anže in Marjanca dobro opazila. Ampak pred njima se je pretvarjal, da je vesel in pogumen. Kadar so še atiji prestrašeni, veš, da je hudo.

In ravno tega si je hudobni kralj Koronar najbolj želel – da bodo pred njim vsi trepetali od strahu. Šleka pac! Smolo ima, ta zlobni zmaj! Anže in Marjanca namreč poznata vse pravljice na pamet! In kot je znano, so pravljice polne zlobnežev in nepridipravov, a se vseeno zmeraj srečno končajo!

Saj ne bo zmaj pri njih ostal za vedno, kajne? Veliko ljudi v kraljestvu je že zbolelo in kašlja.

Ja, ampak kje zdaj na hitro dobiti pravljичnega junaka, ki ga bo premagal?

Anže in Marjanca sta razmišljala in razmišljala, a žal nista poznala nobenega junaka.

In tako je mineval čas. Mamica jima je vsako jutro pripravila zajtrk, ati pa ju ni odpeljal v šolo, temveč se je z njima učil o številkah in črkah kar v dnevni sobi. Redno so skupaj tudi telovadili, ker je gibanje pomembno za zdravje. Metali so žogo in jo brcali, čeprav jo je Elfi, ki so ji manjkali dolgi sprehodi, že čisto zgrizla in vso poslinila. Skakali so tudi čez kolebnico. In veliko so si pripovedovali o svetu za okni: o morju, zvezdah, rastlinah v parku, filmih, ki so jim bili všeč.

Včasih so skupaj peli vesele pesmi in plesali – to je bilo všeč predvsem Marjanci. Drugič so skupaj odigrali odlomek kakšne pravljice. Atiju ni šlo najbolje, a so se od srca nasmejali.

Mamica je zelo lepo risala, zato so vsak dan skupaj narisali, kar so videli skozi okno. Virusarji so sovražili, kadar so ljudje stali ob oknih. Takrat so se nagnetli spodaj na ulici, besno pljuvali in jim grozeče žugali s svojimi lovkami. To pa zato, ker niso želeli, da ljudje izvedo, kakšne grdobije zunaj špičijo.

Če si je kdo upal svoje okno malce - ali celo na stežaj odpreti, so se Virusarji dvignili v zrak in mu hrčali naravnost v obraz. Fuuu! Kako ogabno! Človek tega smradu ni mogel prenesti in je okno raje hitro spet zaprl.

Virusarji so Anžetu in Marjanci že presedali. Zato sta jim kazala jezik in delala smešne obraze.

To je Virusarje vsakič tako razjezilo, da so jim popokale bradavice, in iz njih je priteknel vijoličast gnoj. Jajks!

Nekega dne si je Anže z barvicami zapacal roke in si jih hitro stekel umiti v kopalnico z milom. Mila so zdaj imeli na pretek in mamica ju je pogosto opominjala, naj si temeljito umivata roke. A barvice niso hotele z rok, zato je Anže uporabil še mamino razkužilo. Imelo je čuden vonj, a roke so zdaj bile bleščeče čiste.

Potem se je vrnil k oknu in še naprej slikal. Bilo je vroče, zato je na stežaj odprl okno. Vsaj za kratek čas! In kaj mislite, da se je zgodilo? Nič. Popolnoma nič se ni zgodilo. Priletel ni niti en sam samcat Virusar, da bi mu grozil. Za njih je bil zdaj NEVIDEN. „Kako je to sploh mogoče?“ se je čudil Anže in poklical sestrico. Ta je stopila k oknu in v trenutku so pred njim lebdeli številni jezni Virusarji in nanjo renčali. Anže jo je prijel za roko in peljal v kopalnico, da bi si tudi ona temeljito umila roke z milom in razkužilom. Vrnila sta se k oknu in – nič. Tudi ona je za Virusarje postala NEVIDNA. Ha! Ha! Odlično!

„Marjanca! Kaj če bi...“ je vprašal. „Ja!“ se je strinjala sestrica, in že sta se veselila trenutka, ko bosta mamica in ati zaspala, onadva pa se bosta odpravila raziskat, kaj sploh so ti Virusarji in zakaj se jim gre.

In sta dočakala. Starša sta zaspala okoli desete ure. Onadva pa sta si spet umila roke, enako kot prej. Anže je z mešanico mila in razkužila napolnil še svojo plastično vodno pištolico. Škoditi že ne more, kajne?

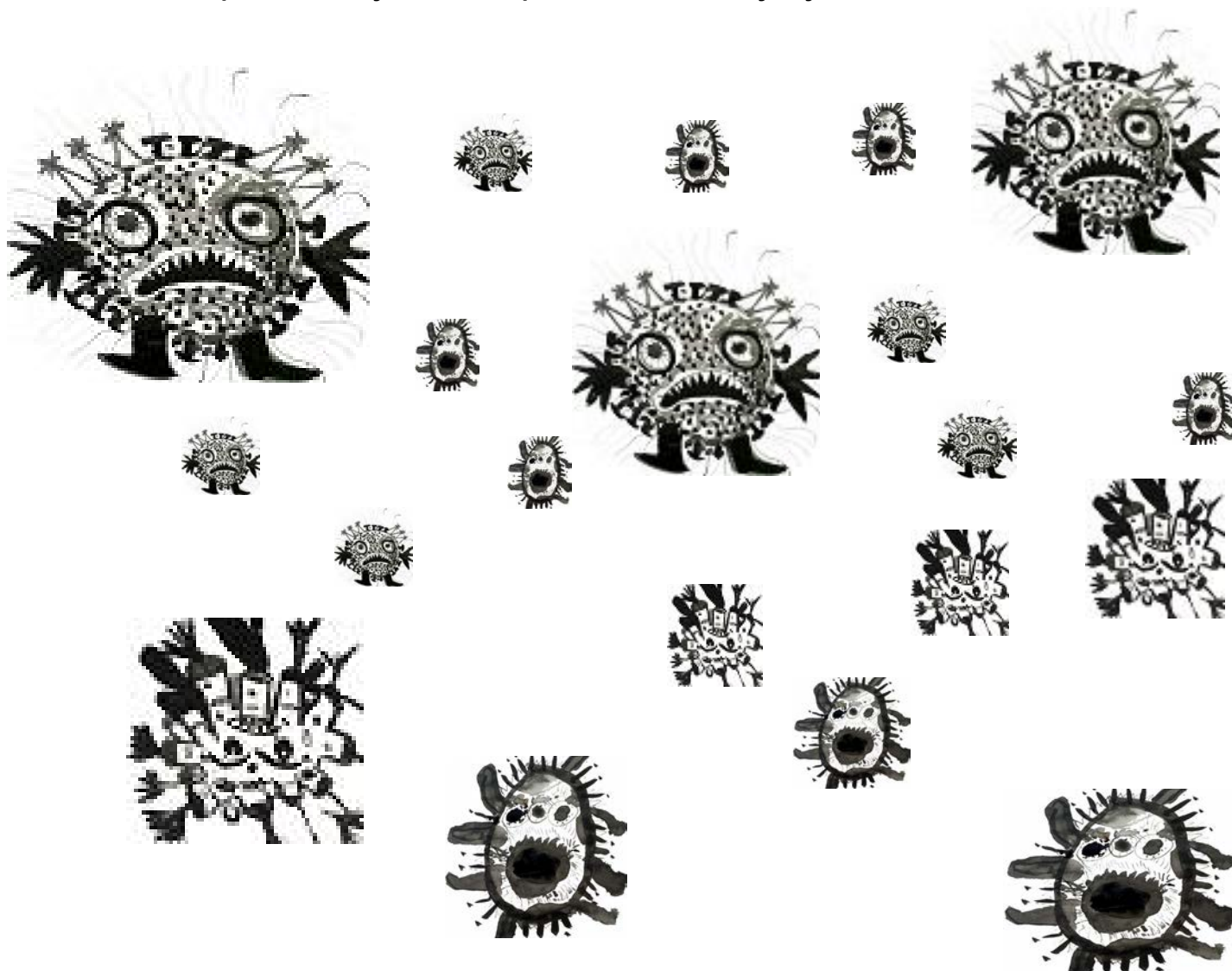
Oba sta si raje nataknila zaščitne obrazne maske, ki ju je zanj sešila mamica - na Anžetovi so bili majhni modri avtki, na Marjančini pa drobne pikapolonice. In ker sta znala vse pomembne pravljice na pamet, sta s sabo vzela tudi vrečko riža. Stopila sta v temo in tišino. Vrata so se za njima zaloputnila. Bum! Malce sta se prestrašila, a sta eden drugega prijela za roko in se odpravila v neznano. Med hojo sta po tleh metala drobna zrna riža. Počutila sta se kot prava junaka! Kot Janko in Metka! Le da njiju na koncu poti ni čakala čarovnica, temveč hudobni zmaj.

Najti njegov brlog ni bilo tako zelo težko. Vedela sta, da bo tam veliko smrdljivih Virusarjev, zato sta samo sledila nosu (še sreča, da sta nosila obrazni maski!).

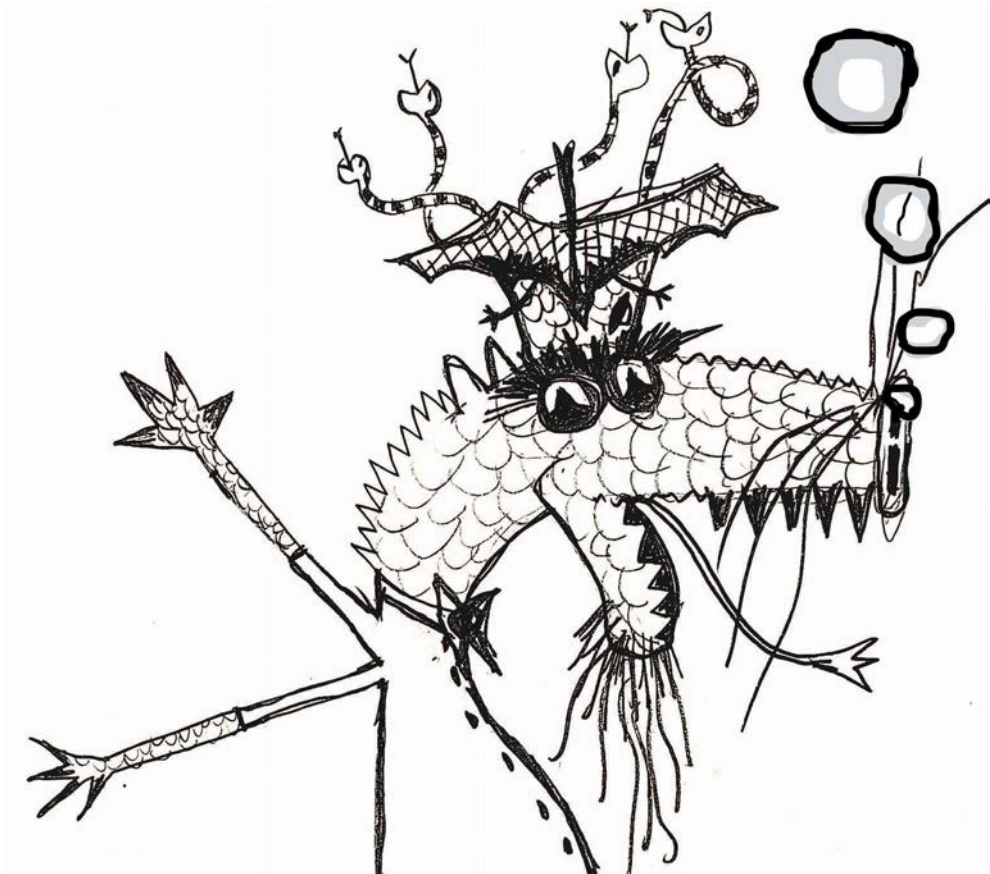
Hodila sta in hodila, dokler nista prišla do velikanske sive stavbe. Delovala je uradno, na tleh pred vhodom pa je ležala poteptana tabla. Na njej je nekaj pisalo z velikimi črkami. Marjanca je bila leto mlajša, a Anže je že hodil v drugi razred, zato je bilo zanj mala malica prebrati, kaj piše: „MI - NI - STER, ne: MI - NI - STR - SSS - TVO Z - Z - A Z - DRA – VJE.“ Dvignila sta pogled in tam, kjer je prej visela tabla, je zdaj pisalo: „KO - RO - NA - R - JE - VO MI - NI - STR - STVO,“ to besedo sta znala prebrati že od prej, „U - MA - ZA - NI - JE IN Ž - Ž – NUD – ROV.“ Fuuuj! Tukaj je torej živel hudobni zmaj. Zunaj se je trla množica smrdljivcev. Gnetli so se ob vhodu - eni so želeli noter, drugi ven. Otroka jih še nikoli nista videla toliko na kupu. Nista jih znala prešteti, a bilo jih je veliiko.

„Ojoj, kaj pa zdaj? Še sreča, da naju ne vidijo,“ sta pomislila Anže in Marjanca. Naglas pa nista govorila, da se ne bi izdala – saj sta vendar prišla špijonirat! Niti ko sta vstopila noter in se znašla pred gromozanskim zmajem, nista zakričala od strahu, čeprav sta se pošteno ustrašila in se še močneje prijela za roke.

- „Danes smo zaplenili pol milijona in 200.000 obraznih mask, o, naš mogočni! Zaklenili smo jih v vratarnico,“ so se zmaju klanjali in hvalili Virusarji.

- „Samo?!“ je jezno zarjovel zmaj in iz nosu mu je začel uhajati gost dim.

- „Zda-zda-zdaj si-si ne-nemorejo po-po-pokriti ust, o, naš veliki,“ so jecljali Virusarji, ker so se ga bali. Tisti izmed njih, ki se je od strahu tresel najmočneje, se je tresel in tresel, dokler ni

kar naenkrat počil kot mehurček - pok! - in je pač izginil.

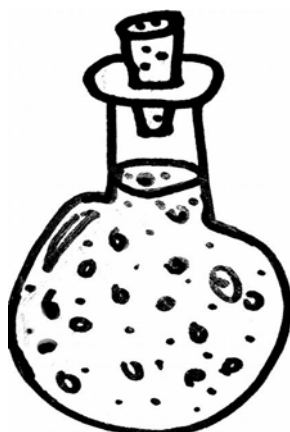

Presenečeni Anže je pogledal proti Marjanci, ki je prikimala, da je tudi ona opazila, kaj se je pravkar zgodilo.

- „S-S-Samo poglej, ko-ko-koliko kapljičnega z-z-zvarka smo da-da-danes na-na-nabrali zate!“ so Virusarji zmaju kazali steklenico, polno sumljive tekočine. In od strahu je počil še eden izmed njih. Pok!

- „Odlično, daj sem!“ je zmaj nepotrpežljivo prasknil z ostrimi kremplji po tleh in z velikim tekom naredil en velik šluk.

- „Njama!!! Veste, kaj? Ne bom se več toliko drl na vas, vi pa nehajte pokati! Potrebujem vas čim več!“ je rekel zmaj in nehal spuščati dim.
- „Saj nismo mi krivi. Dobro veš, da nas strah ljudi naredi močnejše, a ko se mi ustrašimo, je z nami konec - pok in fertik. I -i-i-in ti nas strašiš. Zelo.“

- „Grrrrr... Dobro, obljubil sem vam že, da vas ne bom več strašil!“ je naveličano zarenčal zmaj. „Kaj pa zdravnike, ste že vse ujeli?“
- „Kot si ukazal, o, najmočnejši – čisto vse zdravnike in tiste njihove medicinske sestre. Zaprti so v kleti. A jih je preveč. Zdaj jih zapiramo že tudi v pisarne v pritličju in prvem nadstropju.“
- „Imenitno!“ je zadovoljno zapredel zmaj.
- „Za vsak primer smo ujeli tudi zobozdravnike!“ se je pobahal neki Virusar.
- „Jaaa. Pa še lekarnjake in higienjake, ha ha!“ se je škodoželjno hahljal drugi.
- „Lekarnarje in higienike!“ ga je popravil tretji.
- „A jaaa...“ se je sramoval prejšnji. „Pardon.“
- „Kaj pa gasilce?“ je siknil zmaj.

- „Ne-ne-ne še vseh,“ je priznal Virusar, a ko ga je zmaj ošvrknil z jeznim pogledom, je hitro dodal: „Ampak skoraj!“
- „No, oni so precej gibčni in imajo tiste svoje sekire in cevi s hitro vodo, in me-me-me-ne j-j-jih je s-s-straaaah,“ je počil od strahu še eden Virusar - pok! - in bilo je po njem.

- „Takole pa ne! Prepovedujem vam, da se bojite!“
- „Kakor ukažeš, o, veliki zmaj!“ so v en glas zavpili vsi Virusarji. Eden od njih, tisti čisto zadaj, pa je vseeno počil - pok!, kar so ostali pred zmajem zakrili z glasnim hohnjanjem.

- „Dobro. To je torej rešeno. Ko boste ujeli vse preostale gasilce, se boste lotili še policistov.“
- „Kakor ukažeš, o, veliki zmaj!“
- „In ko boste končali še z njimi, ljudi ne bo mogel nihče več rešiti. Nihče! Ha ha ha! In takrat boste vse ljudi spustili ven iz izolacije!!!“ se je zmaj zakrohotal z gromskim smehom. „Naj se vsi okužijo! Zasejmo strah! Razširimo kašljavo bolezen po vsem kraljestvu in kapljičnega zvarka bom imel na pretek, ha ha ha! To pa bo naslada, njami!“ je srečno zapredel zmaj in se z donečimi koraki počasi umaknil v svoje sobane. Virusarji so si oddahnili in se razpršili vsak po svojih opravkih.

Anže in Marjanca sta bila vsa neučakana – takoj se morata domisliti rešilnega načrta!

- „V klet! Osvoboditi morava vse ujetnike!“ sta se šepetaje odločila otroka in se neslišno odpravila po dolgem hodniku proti stopnicam v klet.

Varovala sta jih dva odurna Virusarja:

Kaj pa zdaj? Aha! Saj sta imela riž.

Anže ga je zajel celo pest in ga - hrs! - vrgel enemu izmed smrdljivcev v obraz.

- „Aaaaa!“ je zavreščal Virusar. „Tukaj straši, straši!“

- „Ne nori! Nikogar ni, straši kvečjemu v tvoji glavi,“ ga je oštel drugi Virusar. Mi pa dobro vemo, da sta bila prisotna nevidna otroka, kajne?

Zdaj je pest riža zajela Marjanca in ga - hrs! - vrgla v obraz drugemu stražarju.

- „Haaaaa! Kaj je bilo pa to?“ se je ta razjezil.

- „Aaaaah! Sa-sa-saj sem ti rekel! Tu-tu-tukaj straši in mene-ne-ne je straaaah!“ in se tako tresel od strahu, da je počil in izginil. Pok!

- „Grrrr! Ti bedak! Ampak jaz bom že prišel stvari do dna!“ je začel vohljati naokoli in se že nevarno približal preplašeni Marjanci. Še sreča, da je ni videl! Anže je urno zgrabil svojo plastično pištolico in Virusarja špricnil naravnost v obraz.

Virusar se ni imel časa niti prestrašiti, niti začeti tresti, kar počil je. Kot milni mehurček. Pok! A vidite, kako je milo pomembno?

- „Odlično. Greva naprej!“ je rekel Anže. „Pridi!“
Zdaj sta se lahko podala po stopnicah v klet.
K sreči so bili Virusarji precej neumni in so ključke pustili kar v ključavnicah. Otroka sta hitro odklenila vsa vrata - klik, klik, klik, klik, klik... Ven je stopila množica zdravnikov in zdravnic ter zobozdravnikov in zobozdravnic, pa lekarnarjev in lekarnaric v belih haljah, sester v modrih oblačilih, higienikov v oblekah in kravatah ter gasilcev v uniformah in čeladah. Kar niso mogli verjeti, kdo jih je osvobodil. Prava mala junaka! A za slavlje zdaj ni bilo časa. Vprašali so otroka, kako jima je uspelo. In Anže ter Marjanca sta zagnano pripovedovala o tem, da če si temeljito umiješ roke z milom in razkužilom, postaneš za Virusarje neviden, pa tudi o tem, da gre zmagju za kapljični zvarek - jajks! - in da ga zanj od ljudi, ki zbolijo za kašljavo boleznijo, zbirajo tisti smrdljivci. In da so smrdljivci navadne boječke, ki počijo kot mehurčki, ko se ustrašijo, pa je.

Za učinke razkužila in nevidnost so ujetniki seveda dobro vedeli - ravno zato jih je zmaj Koronar zadrževal v ujetništvu, da ne bi mogli ljudem svetovati in jih rešiti. Ampak za kapljični zvarek so slišali prvič - in da so Virusarji takšni bojzljivci, tega tudi niso vedeli, to je bila za njih novost! V tem torej tiči resnica. Hm.

Vsi rešeni so se zdaj razdelili in se neopazno podali tja, kjer sta se nahajala milo in razkužilo. Bili so v stavbi Ministrstva za zdravje, kar pomeni, da je bilo obojega povsod dovolj, saj si tukaj še posebej prizadevajo za higieno.

Vmes so iz zaklenjenih pisarn v pritličju in prvem nadstropju izpustili še preostale ujete kolege in kolegice, ki so si tudi odhiteli umiti roke z milom in razkužilom. Sedaj so bili čisto vsi nevidni in so se lahko neopaženo izmuznili iz Ministrstva. S seboj so odnesli vse milo in razkužilo, pozabili niso niti na zaščitne obrazne maske, zaklenjene v vratarnici.

A niso šli domov. Podali so se v vse, tudi najbolj oddaljene kotičke kraljestva, da bi ozdravili vsakega, ki je zbolel za hudo kašljivo boleznijo. Dan in noč so požrtvovalno skrbeli zanje, nekaterim pa niso več mogli pomagati in zaradi tega so bili zelo, zelo žalostni. Večino ljudi pa so rešili in vsem so tudi povedali, kako naj se sami branijo: če bodo nosili zaščitne obrazne maske in kašljali v robčke ter kihali v rokave, bodo Virusarji opleli, ker ne bodo več mogli priti niti do ene same samcate kapljice, ki nam, kadar kihamo in kašljamo, letijo iz nosu in ust. To pomeni, da za hudobnega zmaja ne bodo mogli izdelovati tistega njegovega obupnega kapljičnega zvarka. Ljudem so razložili tudi, kakšne boječke so v resnici Virusarji. Da živijo od človeškega strahu, in če se jih ljudje nehajo bati ter na njih na primer iznenada puhnejo - puh! - ali glasno zatopotajo - top, top, top! - ali pa če jih otroci na še posebej strašljiv način narišejo ali oblikujejo iz plastelina in, jim potem svoje risbe ali figurice pomolijo pod nos, potem se bodo Virusarji tako zelo prestrašili, da bodo od strahu počili. In hudobni zmaj Koronar bo izgubil vse svoje pomočnike.

No, ko je zmaj ugotovil, da so vsi njegovi ujetniki ušli, se je seveda strašansko razbesnel, s čimer je Virusarje tako prestrašil, da so začeli kar po vrsti prostovoljno pokati od strahu - pok, pok, pok..!

Tudi preostali Virusarji so nekega dne vsi do zadnjega izginili, ker so ljudje začeli upoštevati dobre nasvete. To se seveda ni zgodilo čez noč. Nekaj časa je trajalo, kajti Virusarji so se na

vse pretege borili in vsem žugali s tistimi svojimi lovkami, pljuvali in renčali so, spuščali smrad in se zvijali. A ljudje se jim niso več pustili in so jih na koncu slavno premagali!

Zmaj je ostal čisto sam in ni imel več nobenega pomagača. Nobenih vojakov, za katere bi se lahko skrnil. Izgubil je vso svojo moč. In kot se je izkazalo, je bil le navaden kričać. Skratka, ena velika sramota. Policisti in gasilci so ga s skupnimi močmi nagnali za meje kraljestva, zmaj pa je, poražen, odletel daleč, daleč stran, nazaj v svoje Vzhodno cesarstvo.

Vsi so se razveselili in vzklikali: „Hura! Hura! Hura!“ Trikrat hura za vse naše zdravnike, medicinske sestre, reševalce, lekarnarje, higienike, epidemiologe, gasilce in policiste, pa tudi trikrat hura za Anžeta in Marjanco, prava mala junaka, ki sta jih vse rešila iz ujetništva!

„Kdo, le kdo se zmaja boji?!
Smrdi, kriči, da te glava boli!
Dejansko pa malo mila zadostuje,
da nas bolezen ne sesuje.
Ne pozabimo na maske,
ki damo jih čez naše laske!
Nasvidenje, hudobni zmaj!
Nazaj na vzhod
praznih rok
odvihraj!“

To so zdaj prepevali čisto vsi in se veselili, da bo vse spet tako, kot prej. Odrasli so se lahko vrnili v službo, navdušeni otroci pa v šolo, kjer so se končno srečali s svojimi prijatelji in s prijazno gospo učiteljico.

Anže in Marjanca ter mamica in ati so se brž odpravili na obisk k babici in dedku, čeprav sploh ni bila nedelja. Koliko solz sreče, poljubov in objemov!

Dedek je še kašljal – vmes je namreč hudo zbolel, zato je mamica tako pogosto jokala – a sedaj se je počutil že veliko bolje. Otroka sta sedela ob njegovi postelji, ga božala po roki in mu pripovedovala o svoji nenavadni dogodivščini.

Celo Psička Elfi in mačka Gaja sta zdaj postali neločljivi prijateljici - tako sta bili veseli, da se je vse srečno končalo! Zdaj pa skupaj divjata po vrtu.

Prebivalci kraljestva so še nekaj časa nosili zaščitne obrazne maske, vse, dokler ni ves ta virusarski smrad popolnoma izpuhtel. Roke pa si bodo... kaj? Tako je - temeljito umivali še naprej, da se zmaj Koronar ne bo nikoli več mogel vrniti!

In vi, otroci, si jih tudi pridno umivajte, velja? In lepo nosite zaščitne obrazne maske, kadar greste ven. Pravzaprav - ali veste, da se proti Virusarjem lahko borite tudi vi? Čisto zares! Grdavža Virusarja lahko narišete ali ga oblikujete iz plastelina - in izdelek postavite za okno. Ko bo Virusar letel mimo, se bo ustrašil in počil kot milni mehurček. POK! Pa bo!

BESEDA O PRAVLJICI....

V tem trenutku veliko otrok (in odraslih) doživlja precejšnji stres in negotovost, ki sta povezana s širjenjem Koronavirusa. Z nujnimi ukrepi proti virusu še nihče od nas nima izkušenj, položaj se iz dneva v dan spreminja, vsem nam se je popolnoma spremenil način življenja. Še posebej majhni otroci potrebujejo dnevno rutino, saj jim nudi občutek varnosti in predvidljivosti življenja.

Pravljice pa otrokom pomagajo, da se lažje sprijaznijo z nenavadnimi in težkimi okoliščinami ter jih morebiti začnejo bolje razumeti, hkrati pa v njihov vsakdan vnesejo nekaj igrivosti in humorja.

Zato sta avtorici združili moči in pro bono skupaj napisali interaktivno zgodbo „O hudobnem zmaju Koronarju in o tem, kako so ga ljudje s skupnimi močmi premagali“. Vsak otrok se lahko pridruži boju proti zmaju. Kako? To boste izvedeli na koncu pravljice!

Zmaja Koronarja in Virusarje lahko pogumno pobarvate!

BESEDA ZDRAVNIKOV....

Zdravniki pri zdravih ljudeh brez simptomov ne priporočajo nošnje mask, ampak strogo upoštevanje fizične oddaljenosti od drugih in pravil higijene (umivanje rok z milom ali razkužilom, kihanje in kašljanje v rokav) Maske delujejo le, če so iz ustreznih materialov, sicer pa ljudje, ki kažejo znake bolezni ne sodijo v družbo, ampak ostanejo doma, dokler se ne pozdravijo.

BESEDA O USTVARJALCIH....

*Pravljico sta si zamislili in jo v češkem jeziku napisali sestri Alice Čop in Klára Veselská, doma iz Prage na Češkem. Z eno odlično idejo je prispevala tudi njuna mamica, Eva Veselská, z drugimi super idejami pa Kajetan Čop, ki je tudi narisal zmaja. Druge risbe so delo učencev OŠ Miha Pinter Toledo, podružnice Plešivec in CVIU Velenje. Nastale so pod vodstvom njihovega učitelja likovne vzgoje, Roberta Klančnika.

Prevod v slovenski jezik: Alice Čop in Noemi Čop. Pomoč pri lektoriranju Nataša Logar. Uredila sta Alice in Kajetan Čop.

**Klára Veselská je otroška klinična psihologinja in psihoterapevtka, Alice Čop pa gledališnica, ki že več kot 20 let piše in ustvarja za otroke.